

Tractatvs De Pensionibvs Ecclesiasticis

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1671

Cap. XLI. Papa non potest de potestate ordinaria pensionem super beneficio imponere nisi consensus possessoris interueniat, si autem Papa id faciat per viam translationis liberantur fideiussores, qui ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98356](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98356)

C A P V T X L I.

A R G V M E N T V M.

PAPA non potest de potestate ordinaria pensionem super beneficio imponere nisi consensus possessoris interueniat: si autem id faciat per viam translationis, liberantur fideiussores, qui obligati erant ad fauorem certæ personæ. Consensus causalis, & formalis, quomodo inter se differant. Quis sit effectus derogationis Regulæ Cancellariæ, de consensibus præstandis. Quæ sit praxis præstandi paruum consensum? De Consensu præstito per eum qui nulliter de beneficio prouisus fuit. Procurator vtrum possit consensum validè præstare reservationi pensionis post obitum resignantis? Et si Principalis sit præsens in Curia, vtrum præstari possit per procuratorem? Vtrum sufficiat ad probandum hoc casu mandatum epistola Principalis? Cardinales sub qua forma consensum præstent? Regulam de consensibus in Gallia non obseruari. Quando consensus per procuratorem præstitus non sit validus? Regula de consensibus, non est de dandis. Et quid sit, Regulam esse, vel non esse de dandis.

S V M M A R I V M.

- 1 Papa de potestate ordinaria non reservat pensiones sine consensu illius qui beneficium possidet.
- 2 Potest tamen id facere de potestate absoluta.
- 3 Papa potest imponere & transferre pensiones sine derogatione Regulæ de iure quæsito.
- 4 Fideiussio ad certam personam restricta extinguitur per translationem pensionis secundo loco factam, quia obligatio intelligitur de prima translatione.
- 5 Ampliatur etiam reservatio seu translatio pensionis fuisse facta Motu proprio.
- 6 Solus Partium consensus ad reservationem pensionis non sufficit sine auctoritate Sedis Apostolicæ.
- 7 Consensus causalis, & formalis, quomodo inter se differant.
- 8 Consensus formalis solam Gratia executione respicit.
- 9 Papa derogat potest Regulæ, de consensibus.
- 10 Si beneficium conferatur illi, qui propter absentiam aut defectum ætatis consentire non potest, Papa derogat Regulæ de consensibus.
- 11 Infans in sexto ætatis anno potest præstare consensum reservationi pensionis, seruatis iis qua hic recensentur.
- 12 Paruum consensum quid sit? quis illius effectus? & quæ sit eius praxis.
- 13 Post paruum consensum, & paruum Datam, admittitur penitentia resignantis.
- 14 Ampliatur, ut resignans consentire possit, etiam post solutam Datario compositionem.
- 15 Paruum consensus remittitur per Datarium ipsis Partibus.
- 16 Supplicatio habet tacitam conditionem, dummodo Partes in eadem voluntate permaneant.
- 17 Quomodo olim procederetur quoad paruum consensum.
- 18 Consensus primus si non fuerit præstitus ante Literarum expeditionem, ille qui describitur in dorso Literarum, ex consensu formali, sit causalis & substantialis.
- 19 Quando beneficium vacat de iure, & de facto, Papa vni confert beneficium, & alteri sub eadem supplicatione pensionem reservat.
- 20 Pensionis reservatio de consensu illius qui nullum ius habet in beneficio, non nocet vero Titulari.
- 21 Consensus præstitus sub beneplacito Sanctissimi, renouari potest antequam obtineatur beneplacitum.
- 22 Procurator potest præstare consensum post obitum constituentis, quando ipso viuente ceperat exe-
- qui mandatum.
- 23 Quæ sit differentia inter consensum procuratoris in resignatione, & reservatione pensionis, vel in illius translatione.
- 24 Procurator potest consensum formalem præstare post obitum resignantis in fauorem Pensionarij, si supplicatio viuente resignante fuerit subscripta.
- 25 Consensus vtrum præstari possit per procuratorem, quando principalis est præsens in Curia.
- 26 Procurator ad consentiendum pensioni vtrum possit constitui per epistolam, & quomodo.
- 27 Cardinales qua forma vtantur præstando consensum.
- 28 Regula, de consensibus, non seruatur in Gallia.
- 29 Derogatio Regulæ, de consensibus, non suffragatur, quando mandatum procuratoris est insufficienti.
- 30 Descriptio consensus in tergo Literarum, non operatur, quando aliunde constat de insufficientia mandati procuratoris.
- 31 Retentio Annate facta per Principalem, non inducit approbationem gestorum per procuratorem, non data scientia Principalis.
- 32 Derogatio Regulæ, de consensibus, refertur ad consensum formalem, non autem ad causalem.
- 33 Consensus causalis debet iustificari, cum sit pars Gratia.
- 34 Consensus causalis sufficit quod vndequeque probetur.
- 35 Si principalis vsus fuerit scriptura, in qua consensus per procuratorem præstitus exprimitur, & alia, ex quibus possit habere scientiam, ex eo inducitur ratificatio.
- 36 Consensus relatus ad concordiam Partium, quæ non fuit expressa Summo Pontifici, non valet.
- 37 Consensus conditionales non admittuntur in Cancellaria.
- 38 Consensus præstitus pensioni intuitu laborum Pensionarij, ita ut transiret ad successores, non valet, si hoc Summo Pontifici expressum non fuerit.
- 39 Regula Cancellariæ Alexandri VII. Summi Pontificis, & Domini nostri, de consensibus, quæ est 45. refertur.
- 40 Regula, de consensibus, non est de dandis, & quid hoc sit, Regulam esse de dandis.
- 41 Ex vsu multorum Tribunalium Regula Cancellariæ non solent produci, cum sint notoria.

NOtandum est primò, constituendæ pensionis Ecclesiasticæ causam formalem, esse consensum Titularis, iuncta Summi Pontificis auctoritates eum

- consensum supplere non possit; sed hoc facere possit de plenitudine potestatis, derogando Regula de *prestando consensu*: Paris. de *resignat. lib. 6. quest. 2. num. 13*. & 155. † Ratio est, quia pensionem imponere, est iuris positivi, in quo Papa libere potest disponere; & per consequens non exigitur, quoad potestatem absolutam, consensus Titularis in impositione pensionis: ex notatis per Caccialup. in *tract. de pens. quest. 19. num. 28*. G. eodem *tract. quest. 6. num. 17*. Verall. *decis. 316. part. 2. †* Vnde potest Papa ad libitum imponere pensiones, vel eas transferre super beneficio alicuius, etiam absque derogatione Regulae de *iure quæsto*: ut decisum est apud Garf. de *benefic. part. 1. cap. 5. num. 375. & 376*.
- Intelligendo tamen respectu illius qui possidet beneficium; secus enim est respectu fideiussorum: qui, si Papa pensionem, illis non consentientibus, transferat, à fideiussione liberantur: Quia cum fideiussores se obligauerint respectu certæ personæ, non consentunt se voluisse obligare ad favorem secundi translatarii, quia obligatio intelligitur de prima translatione, nec extenditur ad secundam; & quia fideiussoris consensum Papa supplere non potuit, sine quo non inducitur obligatio, nec obligationis renouatio, vel prorogatio: l. 1. §. *conventioni*, ff. de *part. l. obligationum substantia*, & l. *quæcumque gerimus*, ff. de *obligat. & act. †* Idque etiam si concessio facta esset Motu proprio, ut fuit decisum per Rotam apud Garf. *lib. 1. cap. 5. num. 247*.
- Solus autem Partium consensus sine Summi Pontificis autoritate nihil operatur, teste Ferret. *conf. 319. n. 4*. ubi dicit pensionem ex sola gratia Papæ procedere; & Lotter. *lib. 1. quest. 3. num. 65. & 66. de re benefic.*
- Notandum tamen est secundò, duplicem considerari hac in re consensum; quorum unus vocatur Causalis, in quo consistit substantia Gratia; alter verò vocatur consensus Formalis, qui adhibetur solum pro executione Literarum: & de utroque nos egimus in primo vol. *Quest. Benefic. c. 26*. ad quem locum recurrendum erit pro intelligentia terminorum, omisso pro nunc paruo Consensu, de quo ibidem egimus: † cum igitur consensus iste formalis non respiciat substantiam Gratia, sed Literarum executionem, ut dicit Mohed. *decis. 1. de renunciat. Scraphin. decis. 1465. num. 7*. Paris. *conf. 5. num. 59. vol. 4*. ideo huic consensui formali Papa solet derogare: Paris. de *resignat. lib. 8. quest. 8. n. 117. †* quia Papa derogat Regulis Cancellariae, & nominatim huic Regulae, de *consensibus*, quæ loquitur de expeditione Literarum non facienda sine consensu in resignationibus & in pensionibus, in hæc verba: *nec Litera reservationis, vel assignationis, etiam Motu proprio cuiusvis pensionis annua super alicuius beneficii fructibus expediri possint, nisi de consensu illius qui pensionem persolvere tunc debet*. Huic ergo Regulae posse derogari per Summum Pontificem, non est dubitandum; ut testatur Paris. d. *conf. 5. num. 58. vol. 4*. Flamin. de *resignat. lib. 8. quest. 8. num. 118. †* veluti si beneficium conferatur absenti, qui propter absentiam consensum præstare non potest, tunc Papa derogat huic Regulae: Flamin. *ubi supra. n. 117. &* tunc ratificatio Titularis retrahitur: Card. Paris. *dicto conf. 5. n. 56*. multoque magis si beneficium vacans per obitum, conferatur minori absenti, conceditur derogatio huius Regulae: Flamin. *ibid. num. 120. &* fuit decisum per Rotam coram Oradino, in *Acherotenſi Monasterij die 4. Maij 1654*. cuius meminit Verall. *decis. 11. part. 3. †* ubi tamen fuit dictum, quod infans in sexto suæ ætatis anno constitutus, po-
- rueat facere mandatum de autoritate Ordinarij, ad consentiendum pensioni, quia agebatur de acquirendo beneficium. Immo quod cum Papa intellexisset illum in sexto ætatis anno constitutum esse, tacite cum illo dispensauerat, non obstante Regula de *prestando consensu*.
- Notandum est tertio, non sine causa superius dictum per nos fuisse, nullam in hoc capite rationem habendam parui Consensus. Dicitur enim parvus Consensus, quia est potius quædam præparatio, quàm actus perfectio: Notarius enim, dum illum annotat, solum apponit annum, mensem, & diem, & nomen procuratoris, vel Principalis, si Principalis illi præster: & si deinde Pars illum vult, ipsi consignat Consensus autem formalis scribitur à tergo supplicationis & Bullæ: quod si ita factum non fuerit, Litteræ sunt nullæ, ut explicat Paris. *dicto lib. 8. q. 8. n. 72. & 73. †* Quod autem parvus Consensus non sit considerabilis patet, quia post paruum Consensum, & parvam Datam, licita est poenitentia antequam consensus extendatur: Crescent. *decis. 7. alias decis. 1. de concess. præbend. Burat. decis. 787. n. 4. Put. decis. 199. lib. 2. Rota decis. 458. n. 10. part. 3. lib. 3. divers. Verall. decis. 237. part. 1. †* etiam post solutam Datario compositionem, Rota *decis. 458. n. 6. part. 3. divers. lib. 3*. perfectus enim non dicitur actus, donec extensio consensus facta fuerit: & sic cum antea actus sit imperfectus, licita erit variatio: Gratian. *discept. forens. 191. n. 9. & 10. †* Maxime verò hæc, quæ dicta sunt, locum habent, quia parvus iste Consensus datur à Datario, & remanet penes Partes, ut dicit Flamin. Paris. de *resignat. d. lib. 8. cap. 8. num. 29. †* & supplicatio tacitam habet conditionem, dummodo Partes in eadem voluntate permanent, Card. Otobon. *decis. 11. num. 19. vsque ad consensus præstationem in Cancellaria*.
- Notandum est quarto, multas difficultates, quæ olim proponebantur circa hanc materiã, hodie cessare; quia olim non præstatur consensus nisi postquam supplicatio erat signata; & hunc consensum Notarius Cancellariae solitus erat stipulari coram duobus testibus, & hic dicebatur Consensus parvus hoc modo: *Franciscus & Antonius consenserunt resignationi, & expeditioni Literarum iuxta tenorem supplicationis signatæ*. Sed hodie non solet subscribi supplicatio per Papam, nisi prius præstitus fuerit consensus; & in calce supplicationis apponitur hæc clausula, *extendatur consensus*, si resignatio sit simplex; vel *extendantur consensus*, si sit cum pensionis reservatione. Aliud enim est dicere, *præstentur consensus*, aliud, *extendantur*. Et hoc est quod diximus *part. 1. quest. benefic. c. 29. n. 21*. quod hodie non prius consensus apponitur in dorso supplicationis signatæ, quàm illi sit præstitus in Cancellaria, & in libris Camerae extensus sub illa formalitate, quæ respiciat tam Signaturam, quàm Literarum expeditionem: Paris. de *resignat. lib. 10. quest. 3. num. 10. Rota decis. 206. n. 2. part. 2. recent.*
- Est nihilominus verum, quod si ante Literarum expeditionem nullus alius fuisset præstitus consensus, tali casu consensus iste formalis, qui solet in expeditione Literarum præstari, fieret substantialis; ut bene Card. Otobon. *decis. 11. n. 17*. Et quando agitur de beneficio quod est vacans de iure & de facto, † Papa non sub duabus Datibus, sed sub eadem supplicatione & Data vni confert beneficium, & alteri pensionem reservat cum illa clausula, *cuius hoc est Titularis*, ad hoc expressus accedit consensus: quæ postmodum in Litteris reperitur, teste Lotter. de *re benefic. lib. 1. q. 35. n. 73*.

Notandum

20 Notandum quintò, quod consensus præstitus reservationi pensionis ab eo, qui nulliter fuerat pronus de beneficio, non præiudicat ei, qui beneficium legitime obtinuit. Casus fuit per Rotam decisis, quia licet is, qui iudicio Episcopi fuerat prælatus alteri in concursu consensisset impositioni pensionis super Ecclesia Parochiali, tamen quia iste Tertius appellauerat ab irrationabili iudicio Episcopi, & fuerat declaratus dignior per Rotam in causa appellationis, & institutus in eodem beneficio autoritate Rotæ, iuxta facultatem illi tributam in *Clement. auditor, de rescriptis*, fuit decisum, hunc institutum per Rotam non teneri præstare consensum huic reservationi factæ de consensu illius primi, quem nullum ius habere in beneficio fuerat iudicatum: vt patet in *decisione Rotæ*

21 437. n. 1. part. 1. recent. † Et quod plus est, fuit decisum hoc procedere, non obstante quod iste appellans ante suum examen coram Ordinario consensisset reservationi eiusdem pensionis, quia consensus fuerat præstitus sub beneplacito Sanctissimi, & non aliter; & sic non valebat consensus coram Ordinario præstitus, donec Sanctissimus confirmasset: & ideo poterat reuocari ante obtentum beneplacitum, etiam si factum fuisset cū iuramento: Achill. de Grass. *decis. 2. de pact. Put. decis. 343. n. 2. lib. 1. in correctis*, & consensus ille fuerat præstitus in casum præelectionis faciendæ ab Episcopo: hoc autem casu præelectio facta fuerat per Rotam; & sic cessat causa præstiti consensus.

22 Notandum sextò, quod procurator ad præstandum consensum legitime constitutus, potest etiam consensum præstare post obitum constituentis, quando in vita constituentis cœperat exequi mandatum, & sic res non erat integra; veluti si in executione mandati tunc habiti porrexerat supplicationem, vel aliquem alium factum fecerat vigore mandati; aliàs mandatum expirat per obitum mandantis: Achill. *decis. 1. de renunc. Gabr. consil. 194. n. 8. lib. 1. Paris. lib. 9. quest. 14. n. 28. & in his terminis procedunt Cassador. decis. 1. de renunc. num. 4. Boër. decis. 348. n. 7. Verall. decis. 296. part. 2. Crescent. decis. 9. de procurat.*

23 Quæ autem superius loco suo diximus, nempe cap. 29. de procuratore constituto ad consentiendum translationi pensionis, non eandem habent rationem nec determinationem vt monet Paris. *d. lib. 9. q. 24. n. 27. & ad hoc faciunt decisiones Putei 91. & 259. lib. 2. in correctis*, aliàs 267. cū procurator constitutus ad transferendam pensionem sola penitentia reuocetur, nec opus sit hoc casu aliqua intimatione, vt habetur in *decisionibus allegatis*.

24 Redeundo ad casum propositum, dico, quod si supplicatio fuerit data viuenti illo qui consensum præstare debebat, tunc superueniente morte ante consensum formalem, potest procurator consensum formalem præstare post mortem Principalis, quia tunc consensus retrahitur ad diem Datæ: secus est quando supplicatio fuit data post mortem: tunc enim cū res sit integra, mandatum censetur per obitum reuocatum: & sic procurator amplius consensum præstare non potest: Paris. *d. lib. 9. quest. 24. n. 9. & sequent. Rota decis. 349. n. 10. 11. & 12. part. 4. recent.*

25 Notandum septimò, quod per Regulam *Can. cell. 45.* consensus debet præstari per ipsum Principalem, si præsens fuerit in Curia: si verò fuerit absens, præstatur per procuratorem legitime constitutum; vt expressè dicitur in Regula. Sed hoc verum est, si agatur de consensu præstito in resignatione; sed si agatur de consensu requisito in reservatione pensionis, Glossator antiquus existimauit sufficere consensum præstitum per procuratorem, licet Principalis esset præsens in Curia: vt in *dicta Regula tradit circa finem, versic. Item in quantum, in fine.* Ratio est, quia constitutio quæ loquitur de pensionibus, fuit facta in oratione separata, quæ nullam connexionem habet cum clausula loquente de resignationibus. Dicit tamen hoc admitti in Camera, sed dubitat de Cancellaria.

Procurator autem debet esse legitime constitutus, & si consentiat in vim epistolæ ad se transmissæ, Notarius non potest extendere consensum, nisi præuia recognitione Epistolæ, alioqui nulliter agit: Seraph. *decis. 1163. n. 4. Modern. de Titul. Datar. cap. 10. q. 9. n. 22.* sed tamen consensus per litteras præstitus, non est perfectus, si nihil aliud interueniat: Put. *decis. 350. num. 1. & 3. lib. 2. in correctis.* Seraph. *decis. 1163. num. 7.*

Cardinales autem præstant consensum per schedulam propria illorum manu subscriptam, & proprio sigillo munitam; Cassador. *decis. 1. de renunc. in princ. Ideo Reg. de consensibus præstandis*, non habet locum in consensibus per Cardinales præstandis, Paris. *d. lib. 8. q. 8. n. 17.* quia Regula fuit inuenta ad evitandas fraudes, quæ in Cardinalibus non præsumuntur: Verall. *decis. 28. n. 4. part. 3.*

Octauò notandum est, quod Regula de consensibus, non seruatur in Gallia, tanquam à iure communi exorbitans; cū de iure communi, statim vbi supplicatio signata fuit, Gratia perfecta sit, & ideo penitentia locus non sit: *Clement. 1. de renunc.* & si resignans post signaturam supplicationis moriatur, & ante Bullarum confectionem, in casibus, in quibus requiruntur, poterit nihilominus procurator illas expediri facere, non obstante morte sui Principalis: Papon. *lib. 2. tit. 8. des resignations, Arrest. 13.*

Nonò notandum est, quod licet Summus Pontifex derogauerit Regulæ de præstandis consensibus, talis derogatio respicit solam expeditionem Litterarum, non autem substantiam Gratia: & ideo si procuratoris consensus sit insufficiens, derogatio Regulæ non conualidat Gratiam, in cuius substantia deficit fundamentum; nempe consensus, ad quem præstandum procurator non habebat mandatum sufficiens, maximè in casu, in quo constat, Papam desiderasse dictum consensum: vt fuit decisum in *Camerinensi pensionis*, 21. Maij 1607. apud Marches. *tom. 1. fol. 514. decis. 5.* † vbi etiam fuit dictum, non ob stare quod in tergo Litterarum facta fuerat mentio de consensu Principalis, de quo præsumitur tunc constituisse: quia fuit dictum Regulam non procedere, quando aliunde apparet de mandato insufficienti, per cuius productionem cessat præsumptio mandati sufficientis; vt in *dicta decisione* concluditur. † Idque non obstante retentione Annatæ facta per Principalem in expeditione Litterarum; quia non probabatur quod Principalis habuisset licentiam, cū non esset præsens in expeditione Litterarum; cū tamen ad inducendam ratificationem requiratur scientia actus ratificandi: Crau. *consil. 197. n. 14. Natr. consil. 636. n. 144. Grat. discept. forens. cap. 162. num. 3.* & alibi passim.

Et ratio præmissorum est, quia derogatio Regulæ de præstando consensu, debet intelligi de consensu formali qui præstatur in Cancellaria pro expeditione Litterarum, non autem de consensu casuali, qui requiritur ad substantiam Gratia, illiusque perfectionem; Mohed. *decis. 5. de renunciat.*

110 Petri Francisc. de Tonduti Sanlegerij

Gomes. ad Regul. de impetrat. benefic. per obitum fam. Cardin. num. 3.

- 33 Qui quidem consensus causalis, quamvis debeat iustificari tanquam pars Gratia, cap. 2. de rescript. Cael. de Grass. decis. 11. num. 1. & 4. sub tit. de probat. nec censeatur probatus per aliquos actus Principalis, non data scientia illius, vt mox dicitur.
- 34 Etum est; † tamen sufficit quod vndeunque probetur: vt per Cassador. decis. 1. num. 3. de remun. & sic data scientia Principalis, veluti si vsus fuerit supplicatione, & in eadem contineatur etiam reseruatio pensionis, censeatur illi consensus praeuissse: † qui enim aliqua scriptura vtitur, censeatur illam, & omnia in ea contenta approbare: vt in terminis consensus decidit Put. decis. 100. n. 1. & 2. lib. 2. Quod procedit in casu proposito, in quo non agitur de iis quae dependent à iure, aut aliunde quam ex facto ipsius; vt fusiùs probauimus supra cap. 24. huius Tract. sed agitur de verificando consensu resignantis, qui ex mera illius voluntate dependet, seu potius de tacita ratificatione gestorum per procuratorem ex certa scientia.
- 36 Alia etiam ratione consensus per procuratorem praestitus non noceret Principali, si consensus fuisset praestitus pro validitate pensionis ad Bullam desuper expeditam, & relatus fuisset ad quandam Partium concordiam, & non ad supplicationem, cum tamen in concordia contineantur plura quae non sunt in supplicatione, super qua Bulla fuerat expedita, nulla facta mentione concordiae, nec conuentionum in ipsa contentarum, & concordia non fuisset inserta in supplicatione nec extensiuè, nec relatiuè; & sic cum omnia fuissent concessa à Papa eo modo quo consensus fuerat praestitus, perinde est ac si praestitus non esset, & per consequens quod non erat sufficiens pro pensione. Atque ita decusum est apud Verall. decis. 210. part. 1.
- 37 Et huius rei ratio est; quia consensus ille per procuratorem praestitus relatiuè ad concordiam, conditionaliter cum clausula, & non aliàs, non valet nisi conditio per Papam approbata fuerit: & talem esse stylum testatur Seraph. decis. 1465. num. 3.
- 38 Vnde in simili casu, cum substitutus procurator ad consentiendum reseruati pensionis consensu praestitisset intuitu laborum praestitorum per Pensionarium, ita vt pensio transiret ad successores in beneficio, & in supplicatione non fuisset expressum, pensionem reseruari intuitu illorum laborum, etiam quoad successores in beneficio; fuit dubitatum vtrum reseruatio pensionis dicatur nulla, aut saltem mandatum ad consentiendum fue-

rit illicitum, non superueniente Superiori auctoritate? Et resolutum fuit, reseruatiorem esse inuvalidam, quia cum reseruatio facta fuisset, & consensus praestitus causa laborum, & non causa resignationis, prout in supplicatione dictum erat, omnia erant nulla; quia si fuisset expositum Papae, quod reseruatio erat sub praetextu laborum Pensionarij, & non ex causa resignationis, Papa non permisisset quod pensio transiret ad successores in beneficio. Item quia cum consensus fuisset praestitus conditionaliter, nempe si ita Sanctitati suae placuerit, & hoc non fuerit Papae expositum, tota Gratia corruerat; maxime cum istae conditiones sint illicitae, non interueniente Summi Pontificis approbatione: atque ita decusum fuit per Rotam decis. 670. part. 3. lib. 3. diuersor.

Vltimo loco notandum est, quod per Regulam Cancellariae, de praestandis consensibus, quae hodie est 45. inter Regulas S. D. N. Alexand. VII. feliciter sedentis, cautum fuit, quod super resignatione cuiuscunque beneficij Ecclesiastici, seu cessionis iuris in eo, quam in manibus suis, vel in Cancellaria Apostolica fieri contingerit, Apostolicae Literae nullatenus expediantur, nisi resignans, aut cedens, in Romana Curia praesens fuerit personaliter; alioquin per procuratorem suum ad hoc specialiter constitutum expeditioni huiusmodi in eadem Cancellaria expressè consenserit, & iurauerit vt moris est: & si ipsum resignantem, seu cedentem pluries super vno & eodem beneficio in fauorem diuersarum personarum successiuè consensisse contingerit, voluit Sanctitas sua, quod primus consensus tenere debeat, & alij posteriores consensus, ac Literae, eorum praetextu, etiam sub priori Data expeditae pro tempore, nullius sint roboris vel momenti; nec Literae reseruatiorem vel resignationis etiam Motu proprio cuiusvis pensionis annuae super alicuius beneficij fructibus expediti possint, nisi de consensu illius qui pensionem soluere tunc debebit. † Quae Regula non est de dandis, cum concernat dumtaxat Expeditores, vt aduertit Seraphin. d. decis. 1465. num. 26. Dicitur autem non esse de dandis, quia non est opus illam producere in actis, vt explicat antiquus Glossator ad Regul. 27. de regulis Cancellariae producendis, num. 3. † Quamvis Regulas Cancellariae non esse producendas tanquam notorias dixerit Anton. Faber in Codice lib. 4. tit. 14. definit. 15. quod & Ego in his partibus à pluribus annis obseruatum vidi, nec vnquam opponi de defectu productionis illarum Regularum, durantibus annis sexaginta, quibus in negotiis Iustitiae versatus fui.

C A P V T XLII.

ARGVMENTVM.

PENSIONES super distributionibus quotidianis imponi non posse: Impossitas tamen auctoritate Sedis Apostolicae, validas esse. Fructuum appellatione non contineri Distributiones, quando pensio super fructibus fuit imposita. Quid si super fructibus, prouentibus, redditibus, & emolumentis? Et quae hac in parte sit differentia inter pensionis reseruatiorem, & translationem? Incerti redditus qui dicantur? Capitulum, & Cameram, dum absentis, vel vacantis beneficij fructus percipiunt, ad pensionis solutionem teneri. Et quibus in casibus locus sit iuri accrescendi, vel non decrescendi, in fauorem Canonicoꝝ, vt fructus, seu Distributiones non singulis